

Η ελπίδα και το θαύμα για τους χριστιανούς

✘ Στις συζητήσεις που διάβασα για το θέμα της κριτικής στο σόου της περιφοράς των τεμαχισμένων λειψάνων της Αγίας Βαρβάρας στο Διαδίκτυο (ένα θέμα που ήδη αναπτύξαμε με βάση την θέση του κ. Κονιδάρη), διαπίστωσα την επανάληψη ενός επιχειρήματος που μάλλον το θεωρούν πολύ καταλυτικό για την ιδεοληψία τους. Αυτό είναι της μορφής: “Εσείς οι άθεοι, όταν τα βρείτε σκούρα με μια σοβαρή αρρώστια, ή όταν φθάσετε δίπλα στον θάνατο, να δούμε τότε σε ποιόν θα απευθυνθείτε, αφού πάλι στον θεό μας θα ‘ρθείτε”.

Αυτό είναι αποτέλεσμα του φονταμενταλισμού της θρησκείας, που μπορεί να μην εκφράζεται όπως όταν ήταν στις δόξες της, αλλά θέλει να μας πει ότι όλοι τελικά είναι χριστιανοί, απλά κάποιοι παραστράτησαν πρόσκαιρα. Για τον λόγο αυτό όταν πεθάνει ένας σπουδαίος άθεος, βγαίνει η φήμη ότι δήθεν λίγο πριν πεθάνει, μίλησε με έναν παπά και εξομολογήθηκε, ή ζήτησε να κοινωνήσει και άλλα παρόμοια φαιδρά, που με αυτά πείθουν τα πρόβατα, ότι όλοι τελικά επανέρχονται στο μαντρί, ακόμα και την τελευταία στιγμή. Αυτό είναι επίσης αποτέλεσμα της απαράδεκτης ηθικής του Χριστιανισμού, ότι όλοι μπορούν να σωθούν, ότι και όσα εγκλήματα και να έχουν κάνει, αν και οι γραφές τους έχουν άλλη άποψη: “Λίγοι τελικά θα είναι οι εκλεκτοί”.

Ας δούμε μερικά παραδείγματα τέτοιων θεωρήσεων χριστιανών σχολιαστών: “Αν ποτέ ο κύριος αυτός (που δεν το εύχομαι) το βιώσει τότε να δούμε με τι μούτρα θα μιλάει για λαϊκισμό, ειδωλολατρία και θα βγαίνει στα κανάλια να παίζει με τον ανθρώπινο πόνο. Κανείς δεν τα βάζει με το Θεό, υπάρχουν περιπτώσεις που η επιστήμη σηκώνει τα χέρια ψηλά” (που βρέθηκε εδώ), ή “Εάν σε μια τυχαία εξέταση αύριο διαγνωσθούν με κακοήθεια που θα προστρέξουν; Όταν και η ιατρική στην κακοήθεια ουσιαστικά σηκώνει ψηλά τα χέρια; Δέχομαι μόνο σαφείς απαντήσεις χωρίς επιστροφή ερωτημάτων” (που βρέθηκε εδώ).

Αυτές οι ερωτήσεις-αποφάνσεις από το χριστεπώνυμο πλήθος, που είναι συνηθισμένες, έχουν πολύ ενδιαφέρον γιατί δείχνουν πως δουλεύει το εμπόριο ελπίδας που πουλά η Εκκλησία και κάθε θρησκεία ή σέκτα, αλλά και μερικά θέματα που απορρέουν από αυτές τις τόσο “καλοπροαίρετες” ευχές που φθάνουν στα όρια της κατάρας. Φυσικά το ίδιο συμβαίνει και με τις αναφορές σε θαύματα.

Στο δεύτερο σχόλιο υπάρχει ήδη μια καλή απάντηση που λέει: “Το ότι κάτι είναι παρηγορητικό δεν σημαίνει ότι είναι και αληθές”. Εδώ θα δούμε όμως τι σημαίνουν βαθύτερα για τον ψυχισμό των πιστών οι θεωρήσεις αυτές.

Τί είναι η “ελπίδα”;

Ελπίδα είναι η πίστη που έχει κάποιος, ότι διαθέτει τόσο τη **θέληση** όσο και τον **τρόπο** ή τις **συνθήκες** ώστε να πετύχει τους **στόχους** του, όποιοι κι αν είναι αυτοί.

Στην προκειμένη περίπτωση, η “θέληση” ο “τρόπος” και οι “συνθήκες” είναι ο θεός των χριστιανών και η πίστη σε αυτόν, που όπως είπαμε και στο “Θρησκεία θαυμάτων”, μπορεί και να μετακινήσει βουνά όπως πιστεύουν αν πάρουν κατά γράμμα τις γραφές τους, άσχετα αν υπάρχουν όπως είδαμε εκεί και πράγματα που δεν γίνονται. Στο άρθρο “Θρησκεία ή βίωμα”, είδαμε ότι τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά, πρέπει να υπάρχουν κάποιες ασαφείς προϋποθέσεις όπως: «Αυτό που κάνει ο πιστός είναι να προσεύχεται και να παρακαλεί τον θεό του, και αυτός “**αν** τον κρίνει άξιο”, ή “**αν** η πίστη του είναι τόσο δυνατή”, “**αν** η έφεσή του για απάντηση αληθινή και αυθεντική”, τότε **ίσως** του “μιλήσει” και έτσι “**ίσως**” γίνει η καλούμενη και “αποκάλυψη”, δηλαδή θα “βιώσει την επαφή με το θείο»». Φυσικά το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με το θαύμα, μια σειρά ασαφών προϋποθέσεων με τη μόνη σίγουρη την προσπάθεια του πιστού να πιστεύει χωρίς πολλές αντιρρήσεις.

Ποιά είναι η σημαντικότερη ελπίδα για την οποία ενδιαφέρονται οι χριστιανοί; Δηλαδή, ποιος είναι ο “στόχος” του ορισμού της ελπίδας που είδαμε πάρα πάνω για τους χριστιανούς; Θα έλεγε κανείς, που έχει μελετήσει τις γραφές και τα διδάγματά τους, ότι το μόνο που θα έπρεπε να θέλουν είναι να τελειώσει το συντομότερο το “μαρτύριο” της ζωής, για να πάνε στον Παράδεισο, όπως υποτίθεται πιστεύουν ότι θα πάνε.

Στο άρθρο “Χριστιανισμός και σώμα”, αλλά και στο “Προσηλυτισμός, νηπιοβαπτισμός κι ελεύθερη βούληση”, είδαμε ότι δεν πρέπει να τους απασχολεί η πρόσκαιρη βιολογικότητα, η οποία το μόνο που προσφέρει είναι τα “πάθη” που απεχθάνονται, αλλά η τελική αλήθεια όπως φαντάζονται, που είναι η “ζωή μετά τον θάνατο”, για την οποία σε όλη την διάρκεια της ζωής τους πρέπει να προετοιμάζονται. Στην πραγματικότητα όμως οι περισσότεροι χριστιανοί φαίνεται να φοβούνται τον θάνατο πολύ περισσότερο από τους υπόλοιπους.

Πώς γίνεται αυτό; Γιατί μια θρησκεία που υποτίθεται έχει λύσει το πρόβλημα της αθανασίας, αυτή ειδικά που δεν θα έπρεπε να φοβάται τον θάνατο, έχει την ίδια με τους άλλους ή μάλλον τη χειρότερη σχέση μαζί του; Μα γιατί άλλο τα λόγια άλλο τα έργα. Το να ξορκίζεις κάτι δεν σημαίνει ότι το λύνεις, το απωθείς μεν και αυτό επανέρχεται ενισχυμένο.

Αυτό φαίνεται συχνά στα λόγια και τις πράξεις των χριστιανών αλλά και εδώ στις ερωτήσεις των χριστιανών πάρα πάνω, αν και υποτίθεται ότι ελπίζουν στην αθανασία της πνευματικότητας, εν τούτοις επιζητούν διακαώς την αθανασία της ύλης. Και ελπίζουν σε ένα θαύμα από τον θεό τους για να παραταθεί. Ναι είναι οξύμωρο, η θρησκεία του θανάτου μισεί τον θάνατο. Ή να το πω αλλιώς: Η θρησκεία της ουράνιας βασιλείας, προτιμά στην πράξη την απεχθή βιολογικότητα, αυτή που μας οδήγησε με την “αμαρτία” του ο πρώτος Αδάμ, όπως λένε.

Το ενδιαφέρον είναι ότι αυτή η ελπίδα μη θανάτου, αν τελικά επιτευχθεί είναι θαύμα. Ναι, έχασαν την μετάσταση στη βασιλεία των ουρανών και αυτό είναι θαύμα του θεού τους προς τους ίδιους -προσωπικά, γιατί πιστεύουν και ο Θεός απαντάει τελικά (αν θέλει) στις προσευχές τους. Δεν είναι σκηνικό του παραλόγου;

Είναι απλά η μετάθεση της επιθυμίας του ανθρώπου σαν θέλημα ενός υποτιθέμενου θεού, που γράφει στα παλιά του τα παπούτσια στην πράξη τις διδαχές της θεωρίας.

Φιλίστωρ